

mate de kalkstikstof later in het jaar was toegediend, en werd de bloei verlaat. Ten opzichte van de hoeveelheid werd opgemerkt, dat de veldjes met 300 kg per ha zich hersteld hadden en er nog iets groener uitzagen dan de onbehandelde heide. Op de veldjes met 800 kg per ha was een duidelijke beschadiging waarneembaar. Bij de hoeveelheden van 600 en 500 kg lag de beschadiging in tusschen die bij 400 en 800 kg.

UIT DE DAGBLADEN.

(Alg. Handelsblad, 31-1-1933).

DE NAAMSAFLEIDING VAN ABCOUDE.

Er zijn in ons land weinig dorpen, die op zooveel naamsafleidingen kunnen bogen als Abcoude. Nu is naamsafleiding vanouds een aantrekkelijke bezigheid geweest, waarbij men naar hartelust kon fantaseefen. En Abcoude heeft blijkbaar op die fantasie gewerkt.

De oudste schrijfwijze van Abcoude komt voor in een verdrag van 1085 tusschen de kerken van St. Maarten en van St. Jan te Utrecht, gesloten door bemiddeling van Bisschop Koenraad. Zij luidt daar: Abeke-walda.

We zullen van dezen naam uitgaan bij ons verder onderzoek. In „Abekevalda" is het laatste deel het duidelijkst. Het is niet anders dan het Duitse „Wald" of ons „woude" of „woud". En wanneer we trachten te controleeren of het waar geweest kan zijn, dat de streek om Abcoude beboscht was, dan blijkt het, dat dit ook werkelijk het geval is.

In de eerste eeuw onzer jaartelling was de groote strandvlakte, die zich uitstrekte tusschen de duinen en de hooge gronden in het noemrassig landschap, volgens Romeinsche schrijvers als Caltas en Plinius, moerassig, maar geheel met dicht houtgewas bezet. Dat van deze bosschen later geen melding meer wordt gemaakt, zoodat ze dus wel verdwenen zullen zijn geweest, behoeft geen verwondering te baren. Immers, door rijzing van den zeespiegel werd in latere eeuwen de toestand in de strandvlakte geheel gewijzigd, en werd zij geheel overstroomd. Toen na 500 n. Chr. de klimaatologische verhoudingen, onder den invloed van het intreden van het subatlantische tijdperk, geheel veranderden, en vooral tusschen 500 en 1100 na Chr. vele hevige stormvloedden optraden, verdwenen vrijwel alle bosschen in de strandvlakte, waarin ook Abcoude gelegen is, het een na het andere. Wij kunnen dus veilig aannemen, dat in den tijd dat Abcoude zijn naam kreeg de streek er omheen beboscht was.

Er is echter nog een andere controle mogelijk. Ook thans nog worden in den bodem langs de Holendrecht in de nabijheid van Abcoude eenige meters beneden de oppervlakte boomstammen aangetroffen, hoewel het grootste deel er al lang uitgehaald is. Over het gebruik daarvan schrijft Kok in zijn Vaderlandsch Woordenboek: „Breder strekt het bosch (waarvan de stammen thans nog in den bodem liggende worden aangetroffen) zich uit naar Abcoude, en is daar meest eikenhout, zeer taai en bruikbaar voor de boeren, die er latten van maken om de huizen te dekken".